

Retræten og de havde udstillet Vagtposter, som skulde forhindre de af deres Kammerater, som vilde gaa tilbage til Kasernen i rette Tid, i at gøre det. Nogle Dage senere blev der i en anden Del af Pressen givet den Oplysning, at det var sket Søndagen den 16., men Lørdagen den 15. var der gaaet noget forud, som havde givet Anledning til det hele, idet en Premierløjtnant, efter at Øvelserne vare endte, og da han skulde føre Kompagniet tilbage til Kasernen, var optraadt paa en saadan Maade overfor de undergivne, at det havde vaakt Uvillie, og det var det, der var den første Aarsag til Forseelsen. Saa gik der nogen Tid, og saa kom der en autentisk Oplysning, nemlig en Erklæring fra den midlertidige Chef for 6te Regiment.

Man havde Grund til at tro, at han, naar han vilde fremkomme med en Afsløring af Sagen, først vilde have oplyst, hvad Premierløjtnanterne, Officererne, de foresatte havde foretaget sig overfor de undergivne, som kunde fremkalde de undergivnes Uvillie, og hvorledes den Sag var afgjort, og dernæst give Oplysning om, hvad det egentlig var, de menige havde begaaet, og hvorledes han havde afgjort den Sag. Men i Stedet for forbigik han i denne Erklæring alt, hvad der angik de foresattes Optræden, og gik lige til at omtale, hvad der var kommet frem ved Krigsforhøret og paa anden Maade for de meniges Vedkommende. Han udtaler derom, at det i Krigsforhøret var godtgjort, at der ikke hos de menige havde været Tale om nogen oprørsrk Hensigt, men at de havde handlet ud fra en vidt dreven Letsindighed uden at tænke over de Følger, som deres Handling kunde medføre baade i Øjeblikket og i Fremtiden. Han havde derfor sammenkaldt de menige eller ladet dem fremstille for sig og havde forklaret dem, hvad det var, de havde begaaet, givet dem en Irettesættelse og erklæret, at i mindst en Maaned vilde ingen af dem faa Nattegn. Dagen efter kom der en Artikel i „Politiken“, hvori Krigsministeren blev lovprist, fordi han ved denne Lejlighed var skreden ind og havde afbødet de værste Mangler i vor militære Straffelov ved at afgøre denne Sag i Mindelighed, saaledes at den ikke var kommen for Krigsretten. Men Dagen efter kom en ny Erklæring, denne Gang fra Ministeren, som meddelte Offentligheden, at det var ikke ham, Æren derfor tilkom, men derimod Krigsministeriets Direktør, der havde fundet en formentlig heldig Afgørelse af Sagen, som var tiltraadt af Regiments-

chefen. Den højtærede Minister udtalte ved samme Lejlighed, at selvfølgelig havde Direktøren handlet i Forstaaelse med ham, men Initiativet til det, der var sket, skyldtes Direktøren.

Det var alt, hvad man vidste den Gang, da Sagen kom til Forhandling her i Tinget. Da saa den højtærede Ordfører — jeg vil gerne ogsaa gøre ham højtæret — kom ind paa Nødvendigheden af at komme bort fra de meget strenge militære Straffebestemmelser, henviste han udtrykkelig til Odense-Affæren og gjorde opmærksom paa, at den øverste Hærstyrelse, altsaa i dette Tilfælde Krigsministeren, ikke havde anvendt Lovens Bestemmelser, men havde maattet tilsidesætte Loven og dømme paa anden Maade. Da den højtærede Minister derefter fik Ordet, nedlagde han en bestemt Indsigelse herimod og erklærede, at han havde fulgt Loven, og som Vidnesbyrd om, at han havde fulgt den, oplæste han nogle Linier af en Rapport, som var afgiven af Regimentschefen i Odense, og som gik ud paa, at da der i dette Tilfælde ikke forelaa Mytteri, var der heller ikke blevet rejst Tiltale.

Saa kom der et Øjeblik, hvor der virkelig fremkom en positiv Oplysning om, hvad der var sket, og den kom fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott). Han meddelte, hvorledes en Løjtnant havde baaret sig ad Lørdag den 15. Januar, da Øvelsen var endt, og han skulde føre Kompagniet tilbage, idet det ærede Medlem gav en meget drastisk Fremstilling af alt, hvad der var foregaaet ved den Terraingymnastik, der havde fremkaldt Uvillie hos Mandskabet. Det ærede Medlem anførte endvidere, at to menige, som han angav ved Navn, havde henvendt sig til en anden Premierløjtnant med Besværing over, hvad der var sket, i det Haab og med det Ønske, at dette vilde blive forebragt Kompagnichefen, men dette blev forhindret. I alt Fald var Klagen ikke bleven fremsendt, og derfor var den ikke kommen til vedkommende Kompagnichefs Kundskab. Det ærede Medlem tog dog et udtrykkeligt Forbehold. Skønt han havde sine Efterretninger fra en Kilde, som han ansaa for fuldt paalidelig, vilde han dog ikke garantere for alle Enkelthederne i den Fremstilling, han havde givet. Nu kunde man efter denne Erklæring af det ærede Medlem have ventet, at den højtærede Krigsminister, da han igen fik Ordet, vilde have udtalt sig enten for eller imod de Udtalelser, der kom fra